

Джеймс Търбър

Оливър и другите щрауси

Един твърде строг щраус, обвеян с ослепителен авторитет, веднъж изнасяше беседа пред по-младите щрауси за превъзходството на техния род над всички останали твари по земята.

– Още римляните са ни познавали – изтъкна той, или по-точно, ние сме познавали римляните. Наричали са ни *avis struthio*, а ние сме ги наричали римляни. От гърците ни е дошло името *struthion*, което означава „трудопоклонник“, или поне би трябвало да означава това. Ние сме най-големите птици и следователно най-съвършените.

Гръм от овации се разнесе сред слушателите. Само един разсъдлив щраус на име Оливър не сподели общия възторг.

– Но за разлика от колибрите не можем да летим назад – каза той на висок глас.

– Колибрите стоят много по-долу от нас – отвърна старият мъдрец. – Ние преодоляваме препятствия и разстояния, ние се движим непрестанно напред.

Отново се разнесоха овации от всички щрауси освен Оливър.

– Ние снасяме най-големите и следователно най-съвършените яйца!

– Яйцата на червеношийката са по-красиви – възрази Оливър.

– Но от тях не може да се излюпи нищо друго освен червеношийки – аргументира се старият щраус. – Червеношийките са тесногръди маниаци, които мислят само за полянки и червеи.

Последваха продължителни овации, в които Оливър отново не се включи. Мъдрият наставник продължи:

– За да се движим, ни стигат четири пръста, а на Човека му трябват десет.

– Затова пък Човекът лети седешком, а ние изобщо не можем да летим – отговори Оливър.

Старият щраус го изгледа сурово първо с едното око, а след това с другото.

– Човекът лети прекалено бързо за свят, кръгъл като нашия – каза той. – Има опасност скоро да се самонастигне и да се сблъска със себе си. Така Човекът никога няма да узнае, че Човекът е блъснал отзад Човека.

Всички освен Оливър пак откликнаха с гръмки овации.

– В случай на опасност ние си заравяме главите в пясъка и ставаме невидими – продължи патетично старият мъдрец. – Никой друг не е способен на същото.

– А откъде да знаем, че не ни виждат, след като ние самите не виждаме? – попита Оливър.

– Софистика! – викна старият щраус и всички след него, освен Оливър, закрещяха „софистика, софистика“, без да имат представа за смисъла на думата.

Точно тогава наставникът и слушателите дочуха обезпокоително странен шум, като от бързо приближаваша буря. Оказа се обаче, че това не бе буря, а бурен тропот от краката на стадо необуздани слонове, препуснали без страх от каквото и да било. Всички освен Оливър бързо заровиха глави в пясъка. Оливър предпочете да се крие зад една голяма скала, додето отmine тръбящата и трополяща буря, и когато отново се подаде, съзря пред себе си океан от пясък, кости и пера – понеже само това бе останало от стария щраус и послушните му ученици, а да се увери все пак, Оливър ги извика поред на имената, но не получи отговор, додето не стигна до собственото си име.

– Оливър – изрече той.

– Тук, тук! – отвърна сам на себе си Оливър и това бе единственият звук, който се чу сред пустинята освен далечния, глъхнеш гроمول някъде към хоризонта.

Поука: На пясък не живеи и на пясък не вярвай.

КРАЙ

© Владимир Трендафилов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4021>]